

DRAMATISK TEKST

december 2023: natur

DRAMATISK TEKST

nummer 4 december 2023: natur

SIDE 2 **INTRODUKTION: NATUR**
Ved Jesper Mejling Clausen

SIDE 3-9 **KLAGESANG**
Af Alexandra Moltke

SIDE 10-13 **RU NAT**
Af Louise Juhl Dalsgaard

SIDE 14-18 **TIL TE HOS LEONARDA**
Af Dicte Houmøller

SIDE 19-23 **FØR VI HAVDE TUNGER,
HAVDE VI KUN HJERTE**
Af Abelone Koppel

Statens
Kunstfond

Redaktion af Jesper Mejling Clausen og Rebekka Boyding.
Udgivet med støtte fra Statens Kunstfond i samarbejde med Forlaget Kronstork.

NATUR

Ved Jesper Mejling Clausen

Er naturen god eller ond eller noget helt tredje? Er mennesket ren natur? Det er nogle af de spørgsmål, som kunsten har beskæftiget sig med i århundreder, eller snarere årtusinder.

Den klassiske skelnen er den mellem natur og kultur, hvor naturen er denne primitive og irrationelle kraft, som holdes i ave af vores kultur, altså hele vores civilisation, som er fornuftig og rationel. Tænk blot på Thomas Manns forfatterskab, hvor karakterne svinger som et pendul mellem naturkræfternes onde og den anstændige borgerlighed, og det i sidste ende næsten altid er naturen, der sejrer, fordi den er større og stærkere end alt andet.

De sidste årtier er der imidlertid sket noget, rollerne mellem de to blevet vendt lidt på hovedet. Naturen er ikke længere ond, men noget sårbart, vi mennesker skal tage os af. Det er særligt civilisationens udbytning af naturen, der bliver taget under kærlig behandling. Klimakrise, naturkatastrofer og klimaforandringer er resultatet af dette. Mennesket har i al dets arrogance og indbildskhed glemt, at vi selv er en del af naturen og dermed skåret den gren over, som vi selv sidder på. Nogle gange fører det også til, at naturen behandles som noget uskyldigt, upoleret og næsten bliver bambificeret.

Uanset om naturen anskues som noget mørkt og farligt eller noget, som vi er nødt til at værne om, er den et kæmpe mysterium og altafgørende for hele vores eksistens. Kun ved hjælp af kunsten, kan vi nærme os dens hemmeligheder.

Kære læsere. Vi håber, at I nyder årets sidste udgivelse. Her vil I finde tekster, der beskæftiger sig med temaet 'natur' på deres egne præmisser.

Rigtig god læselyst.

KLAGESANG

Af Alexandra Moltke

BIERNES SANG

Mudder og regn har længe hvisket om fortidens bier med deres svansen og vrikken. Vinden synger sangen om en slyngende, afkræftet dans.

anledningen er, at vi behøver nektar

-ja

-hvor skal vi gå?

bier er, hvad vi behøver

for at finde føde og føde bier

har vi brug for en dronning

dronningen er død

dronningen er død

-ja

en dronning er den eneste, der kan føde vore børn

der kan finde føde, der kan give os kræfter til at

befrugte vor dronning, der kan føde bier

der kan finde føde, der kan give os kræfter til at

befrugte vor dronning, der kan føde bier

der kan finde føde, der kan give os kræfter til at

befrugte vor dronning, der kan føde bier

(Denne cirkulære dans fortsætter i hvad der må synes som det uendelige).

forandring vil komme

-hvordan?

-bier er, hvad vi behøver

gå ud og søg, vi skal søge og finde

-vi kan ingen veje erindre
-vore vinger virker tunge

hele tiden flere døde
larverne stivner, de bliver til støv
vi kan ingen veje erindre

ikke giv op på bananers vegne
ikke giv op på tomaters vegne
ikke giv op på mirabellerne

jeres vinger bærer de enorme elefanter
jeres bagdele bestøver bærrene
gå ud og søg, de brune bjørne lever af disse

kæmpende kaster vi os over markerne
tørstende vandrer vi gennem ørken efter ørken
døden danser foran vore øjne og gemmer sig i alle vore minder

larver strækker sig af sult
lad os ikke give op
-dronningen er død!

må himlen styrte
vi er alene tilbage
i tomme gange og små celler

når vi lytter, kan vi høre en summende gråd
den sidder i væggene
den tynger os ned

opgaven er umulig at løse
-lad os forestille os dette:
vi finder en blomst

prægtig er hendes krone
saften løber fra hendes knop
bag et lilla blad blunder vor nye dronning

råb ikke op!
giv os ikke det håb!
hun kommer aldrig tilbage, hun er død, hun er død

stop dine drømme
du ødelægger os
vi ender alligevel som støv på vor jord

tro ikke mere
tænk ikke højt
forstå at det hele snart er forbi

udse en plet, hvor du gerne vil ligge
og kigge på stjernerne over din krop
-månen den tuder, og solen den skolder

(Her danses grådens dans).

vi kan ikke trøste dig
vi græder også tit
læg dig på jorden, vend ansigtet op

ynkeligt at græde
intet at savne
mider i alle kærestes

ækle insekter
arveløse unger
læg jer alle og sov

ørerne lytter
til brummen fra jerndyr
væsker spyder den ud på vor jord

åh, er der nogen der ser vor svajen?
kan nogen række os sødt eller vand?
blomstens barmhjertighed er ikke brugt op, himlens nåde er ny hver morgen

GRISENES SANG

På fælledeerne hvor kornet engang voksede spredte menneskene gylle og gyllen har formet et eget sprog. Og gennem ængstelige, ihærdige, ildelugtende molekyler skrevet denne klagesang.

AV AV SIGER MOR NÅR FAR SPRØJTER SÆD OP
MOR ER HANS LANGE FABRIK
MOR ER HANS SO OG TJENESTEPIGE

BØJLEN BIDER DEN BLÅLIGE KROP
TIDEN SKRABER OVER BETON OG INGEN KOMMER FOR AT TRØSTE HENDE
MOR ER VOR VANRØGTEDE HELLIGDOM, VORT ITUSLÅEDE TEMPEL

DER FØDER OG BÆRER OG FØDER
DØDE OG LEVENDE BØRN
VI FALDER UD PÅ GULVET OG DIER PÅ SØDE PATTER

ENDNU HAR VI HINANDEN
I EVIGT HVIDT LYS
SPURVE UNDER TAGET SOM GRÆDER

FAR SPRÆTTER PUNGE OP OG KLIPPER HALERNE AF
DET LYSERØDE FOLDES UD
LILLEBRORS HOVED SLYNGES I GULVET OG KALDES AFFALD

GRIS OG SVIN OG SO, SIGER FAR
VI BÆRER ALLE ET NAVN
HAN TALER IND I JERNKLODS OG PLANLÆGGER VOR SKÆBNE

HEJ OG FARVEL VARME MOR
VI VIL FOR EVIGT DRØMME OM DIN STORE BUG
I MORGEN FYLDES DU OP, DIN FRUGTBARHED FALDER DIG I RYGGEN

I TRANGE JERNBURE MASES VI NED
PILLER HOLDER OS RASKE OG FØDE FÅR KØD TIL AT HÆVE
SVAGE SÅR GNAVER INDE I OS ALLE

JERN MOD TRYNER OG KLOVE OG RYG
INGEN KAN FINDE EN DRØM
KUN SORTE GLIMT NÅR ØJNE LUKKES OG TRÆTHED DRUKNER ALT LYS

KAN NOGEN HØRE OS?
FORTSÆTTER GULE VÆGGE?
OG KASSER OG SLANGER OG BØJLER I EN UENDELIGHED?

LAD OS DRØMME OM MORS FESTLIGE MAVE
LAD OS LEGE VI KRAVLER OP I DET HØJTIDELIGE HUL
LIVET ER EN DÅRLIG GAVE, DEN VIL VI IKKE HA'

MON DER FINDES EN STØRRE SMERTE END VORES?
DER ER RÅB OG LORT OVERALT
OG SPURVENE DE ER FORSVUNDET

NU KOMMER FAR MED KASKET
DOM KOMMER FRA HAM SOM FORTÆRENDE ILD
VI LØBER, I RÆKKER UD TIL BRUMMENDE JERNBUR PÅ HJUL

OVENPÅ HINANDENS RYGGE
STABLES VI I ETAGER, HAN LÅSER
VI FARER GENNEM KULDE OG SVEDER, SÅ ALTING DRYPPER

PINE ERSTATTES AF ANGST
FOR ENDEN PÅ DENNE TUR
GENNEM HULLER SER VI SOLEN DER SKINNER I BRØDRES BLÅ ØJNE

RESULTATET ER EN STADIG STRØM AF TÅRER
ALT DET VAND DER GÅR TIL SPILDE
MAN SKULLE TRO, VI KUNNE VENDE OS TIL LIVET, SOM DET ER

SÅ STANDSER BURET
MED ALLE VORE LUKKEDE TANKER
DET LETTESTE ER AT FØLGE MED

TYVE VÆGGE KAN IKKE STANDSE LYDEN

VI KAN HØRE ANDRE DER HVINER, SKRIGER
VI TRYKKER OS TAVSE OP AD HINANDEN

UGIDELIGE DØDE STØD SIGER OS, AT VI SKAL LØBE FREM
FAR HAR FORLADT OS
FAR HAR FORKASTET OS

VI HAR IKKE SYNDET
VI ER IKKE MENNESKER
VI HAR INGEN HÆNDER ELLER FØDDER TIL AT FEJLE MED

YNKELIGE SUK OG HVIN ER ALT, HVAD VI KAN YTRE
NÅR VI LANGSOMT SÆNKES NED
I EN SORT UENDELIG SKAKT
ÆNGSTELIGE KASTER VI OS OPAD
AL LUFT SUGES UD
OG HÆSE STEMME SKÆRES OVER

ØNSKET VI HAVDE ER OPFYLDT
NU ER VI HOS DEN VANHELLIGEDE MOR
VI LIGGER SLAPPE OG SMILER, FOR VERDEN ER ENDELIG FORBI

ÅH, FARS TROFASTHED ER STOR
HANS BARMHJERTIGHED ER IKKE BRUGT OP
HANS NÅDE ER NY HVER MORGEN

HVALERNES SANG

Tre hundrede år gamle konkylier gemmer på grønlandshvalers gådefulde sang. Enkelte strofer står tilbage og er gengivet herunder.

ISKAPPEN ER LYET OCEANET EN SYMFONI - VORE SANGE ER KÆRLIGHED KRIL OG
KALVE DER FØDES - LANGE FORUNDERLIGE KLANGE LOKKER FRA KULDE TIL VAR-
ME TIL KULDE - MØDES I BUGTER GNIDER HALER MOD ØJNE FINNER GRÅ MÆG-
TIGE KROPPE - VI KASTER IKKE HALEN - SMADRER IKKE FLYDENDE KASSER MED
HVINENDE HUVENDE MENNESKEDYR – VENDER RASERIET IND – VÆLTER MOD
BUNDEN SMADRER KÆBEN – OVERGIVELSE - ULYKKELIGE MONSTER KALDER DE
- HEJSER OS OP I HIMMELEN - PÅ IS HVILER VORT RÅDNEDE KØD – BERØVET
VORT FEDT VORE BEN VORE BARDER - VORE DELE LYSER BYERNE OP SNØRRER
LIVENE IND VASKER HÆNDERNE RENE - AF VAND ER VI KOMMET TIL BOMBER OG
LYS OG SÆBE SKAL VI BLIVE - GRUFULDHED GØR INGEN TIL KONGE – ØRER ER
ALT OCEANET EN SYMFONI

Udgivelsen er et uddrag fra teksten *Klagesang*.
Teksten indgik i afgangsforestillingen *Er tågen her også i morgen?* på Husets Teater i København, 2018.

RU NAT

Af Louise Juhl Dalsgaard

BARBARA

Det, jeg elsker ved måden lyset falder på sådan en morgen er, at alting ses igen. Koen er jo ikke bare en ko, men et broget tæppe af pletter og patter.

KOR

Hvis man aer en sten over ryggen længe nok, åbner den øjnene?

BARBARA

Engang gik jeg ind i en butik og bad om hjælp. Det var den 21. december, årets korteste dag. Jeg var vågnet ved, at mine hænder og fødder var svulmet op til dobbelt størrelse, de var kolde og gjorde ondt, og jeg var bange. Jeg kunne have ringet til min læge, men undlod, long story short: Jeg vidste, hvad hun ville sige: Du er nødt til at spise. Og at jeg ikke kunne følge hendes råd. Så i stedet for at ringe, fandt jeg den her butik, i vinduet hang et skilt "Personlig Pleje", og i karmen stod der poser med helsekost og Tigerbalsam. Inde i butikken stod Anette, hun havde et skilt på brystet med sit navn og et logo med en hånd, der holdt om et hjerte. Hun havde helt kort hår og meget brune øjne, jeg viste hende mine hænder: "åh nej," svarede hun og tog en hånd op foran munden. Vi snakkede lidt – om hvorfor og hvor længe, jeg holdt det kort: Forklarede, at jeg var ked af det og havde været det et helt liv, men at det med de hævede hænder og fødder var nyt.

Anette foreslog et tilskud af planteproteiner, Aronia-saft og zoneterapi, hun havde en briks stående ude bagved. Hun satte hun skilt på døren "kommer straks" og tog mig med derud. Lavede te og fandt en skammel, smurte mine fødder ind i fed creme. "Kan det trænge gennem huden?" ville jeg vide, skrækslagen ved tanken om fedt gennem fødder. Men hun lovede mig, at jeg ikke vil blive fed af hendes creme "promise!" og trykkede så på mine fødder. Nedenunder, ovenpå: Av! Alt gjorde ondt og over det hele, så hun endte med bare at stryge, forsigtige strøg fra tæerne og op til anklen, hele tiden samme vej. Det var noget med, at føre mit blod tilbage til hjertet. "Menneskehænder," sagde hun "du trænger til menneskehænder."

Nogle timer senere gik jeg derfra, og Anette tog skiltet ned fra døren. Udenfor havde der samlet sig en kø. Jeg gik hjem og sov ni timer i træk, og da jeg vågnede var mine fødder

lige så hævede som før, men jeg mindre ked af det, mindre bange også. Jeg besøgte ikke Anettes butik siden, men hver gang vi nærmer os jul, tænker jeg på hende og på hendes hænder, menneskehænder, og på, at vi allesammen trænger.

KOR

Sproget i alting

STEN

Shh!

MOS

Mmm!

Å

Åh!

BARBARA

I årene efter, sås jeg kun sjældent med nogen, udover badegæsterne i svømmehallen og receptionisten i mit fitnesscenter.

Det var nemmere sådan. At svare "bedre" eller "ok", når mine veninder skrev og spurgte, hvordan det gik. Ikke andet. Og foreslog de at mødes, fulgte hundredvis undskyldninger, nogle helt sande andre pure opspind. At jeg havde vasketid eller var tilmeldt et foredrag på biblioteket. Måske var det noget med halsen, "mine kirtler er hævede og ømme," skrev jeg, "jeg nødig ville smitte." Jeg savnede dem, vennerne, men kunne ikke holde mig selv ud i deres selskab, og så blev løsningen altså svømmehal, biblioteker, gåture på Strøget. En bænk ved et busstoppested: anonym blandt en vrimmel af skolebørn, kvinder med lange negle og poser fra Mulberry og enkelte med flakkende øjne, som mine egne. Flere af os kendte hinanden, vi gik med samme lidt foroverbøjede nakker, som blomsterbuketter, der synger på sidste vers, hilste kort på hinanden, et nik eller "dav".

Jeg gik tit i biografen, gerne til forestillingen klokken 12 eller 14, salene var næsten altid tomme på nær mig og måske en enkelt ældre mand i slidt sandfarvet hørjakke og et sæt ekstra briller i brystlommen. Jeg var ikke kræsen, så både Disney og Kurosawa, det var et helt særligt helle at sidde dér i den mørke sal med lysende lærred og lyde så høje, at mine tanker forsvandt. Forsvinde i de velourovertrukne sæder i timevis, et øjeblikks fred fra tal og trin, kilo og meter, kalorier og krav. Jeg husker særligt en film, en dokumentar fra den mongolske højslette, en gruppe på måske ti vandrede med deres rensdyr og heste, slog

telte op og lod en pibe gå på omgang i en kreds om bålet. Om vinteren var kulden isnende, nogle dage forblev de i deres poser, lå helt tæt og varmede hinanden, mens hestene stod udenfor og åndede, som spøgelser med en pels der var hvid af rim.

Det var en meget lang film og uden egentlig handling, flokken ligesom bare gik og gik. Over græssletter og bjergrygge, snart i sol, snart i sne. Så var der en sø og udsigt til en fest af fisk, senere skov og farlige dyr som sneleopard og bjørne. Spor i sneen og nitten minutters realtime venten bag en sibirisk lærk i 18 graders frost. Forgæves, bjørnene vejrede menneskelugt og fortrak.

Da rulleteksterne løb over skærmen, var der gået tæt på tre og en halv time, den afsluttende musik var langstrakt og tudende, som et såret dyr, der kalder og kalder og således tiltrækker sig sin egen død. Rovdyr og ådselædere. Manden i hør blev siddende i sit sæde, efter at jeg forlod salen, han noterede noget i en bog, måske navnene på nogle af de mange planter ved Bajkalsøen, måske et digt om at nøjes. Udenfor var lyset skarpt og verden helt uden langsomhed, to piger løb efter bussen, en far forsøgte at trøste sine grædende tvillinger. På den anden side af søen kørte et udrykningskøretøj forbi, lyden skiftede fra skinger til klagende, som den passerede forbi. Når jeg siger, at jeg ikke sås med nogen, er det således ikke rigtigt, måske var den eneste, jeg ikke så, mig selv.

Dagen efter tog jeg i Zoologisk have og klappede et rensdyr, det var langt fra så blødt, som jeg havde forestillet mig. Pelsen var tæt og strid, nærmest afvisende.

Alligevel takkede jeg nej, da en læge foreslog mig medicin. "Antidepressiva," det var det ord, han brugte, det lille a til slut, der understregede, at han talte med vægt og erfaring. I flere måneder nægtede jeg: Det var ikke mig, der var gal, men verden, de firmaformaterede kasser, der ikke gav plads til andet end tre- og firkantede hjerner og hjerter. Mit hjerte var plastisk, nogle dage æggeformet, andre dage snoet som en konkylie, jeg ville ikke begrænse det til hullerne i et depressionsskema.

– Hvor stor en del af tiden de sidste fire uger har du haft dårlig samvittighed eller skyldfølelse?

Hvad med 672 timer.

Hvad med nat og dag og det der imellem, hvad med timerne på badeværelset, klemmt sammen i et hjørne i brusenichen med forhænget som eneste buffer mod verden? Hvad med dem?

Jeg svarede "cirka halvdelen" og krøllede så papiret sammen, jeg var ikke et regnestykke, ikke et kryds på en kurve, jeg var mig. Desperat og tynd og træt og fucking for meget, og det kunne en pille ikke hjælpe på. Måske nævnte jeg Lyotard og de store Fortællingers endeligt, måske fortalte jeg om den mariehøne, jeg havde adopteret og nu havde boende derhjemme, Asmunda, kaldte jeg hende, syvplettet og en motherfucker af en ven. Jeg kunne godt selv høre det, den rablende tale, den paniske humor, jeg vidste, hvad han tænkte, overlægen, jeg kunne se det i hans øjne. Den kølige overbærenhed, den såkaldt sunde og sygt selvtillidstrækkelige fornuft. Jeg vidste, at han ville lade mig tale mig træt, rable og rase, indtil jeg brød sammen under vægten af de ti tusinde ord, jeg smed om mig, positivitetspoliti, pilletyranni, mit had mod medicinalindustriens pulverhvide paradis.

Jeg vidste, at han bare ventede på, at jeg brød sammen, undskyldte og satte de nødvendige krydser.

Spørgsmål 6: Har du indenfor de sidste fire uger følt, af livet ikke var værd at leve?
 "Hele tiden, det meste af tiden, noget af tiden, under halvdelen af tiden, på intet tidspunkt."

Han udskrev en recept på pillerne, den første uge en om dagen, derefter to. Efter en måned kunne jeg efter behov øge til tre. Jeg kunne til en start forvente at opleve tankemylder, hovedpine, kvalme og vægtøgning, men hos de fleste var den slags bivirkninger forbigående. Han ville gerne se mig igen om seks uger, skulle der i mellemtiden opstå problemer, kunne jeg kontakte min egen læge.

Jeg gik ikke på apoteket, men ned på havnen, forbi Spritfabrikken, bagom barakbyen, og foldede en papirbåd af recepten. Sad lidt og så den, som den flød omkring i havnebassinnet, lidt frem, lidt tilbage, på må og få.

Jeg røg også en cigaret, mest som en protest, jeg ved ikke mod hvem. Mod lægen måske, det sunde, det raske, det fornuftige. Eller måske i protest over mig selv, de alt for mange ord, den helt urimelige vrede. På en mur på den anden side af fjorden, havde nogle med meterhøje bogstaver skrevet: Der er himmel nok til alle: vi behøver ikke at skyde fuglene for at få plads.

KOR

Ah! Mmmm! Shh

"Ru nat" af Louise Juhl Dalsgaard er udgivet første gang i Dramatisk Tekst.

TIL TE HOS LEONARDA

Af Dicte Houmøller

ISA

Forestil dig en tidlig morgen, før solen er stået op: Faustina kommer på besøg, og selvom hun har været her mange gange før, er i dag helt særlig: Hun er pakket og klar til sit kærlighedseventyr. Så hun sætter sig på en stol, lige her i stuen. Hendes fod har nok trippet lidt, så Leonarda rækker hende et glas.

DICTE

Et glas?

ISA

Rødvin.

DICTE

Om morgenen?

ISA

Mod nerverne.

DICTE

Er hun så nervøs?

ISA

Hun skal møde sit livs kærlighed; det har Leonarda lovet.

DICTE

Ja, så kan vin hjælpe.

(ISA nikker, og cikaderne synger et sted udenfor vinduet).

ISA

Og så begynder Faustina at blive døsig.

DICTE
Døsig?

ISA
Leonarda er gået ud i køkkenet.

DICTE
Hvorfor er hun døsig?

ISA
Hun bliver mere og mere omtåget.

DICTE
Fra vinen?

ISA
Og så kommer Leonarda tilbage ind i stuen.

DICTE
Beder Faustina om hjælp?

ISA
Hun forstår ikke, hvad Leonarda laver.

DICTE
Hvad laver hun?

ISA
Hun holder noget over hovedet.

DICTE
Hvad?

ISA
Faustina bliver mere svimmel nu.

DICTE
Hvad laver Leonarda?

ISA

Det ligner en økse.

DICTE

Hvor?

ISA

Hævet over Leonardas hoved.

(Pause).

Og så gør Leonarda det.

DICTE

Hvad?

ISA

Hugger til.

DICTE

Ét hårdt slag?

ISA

Nej, for den rammer skævt.

(DICTE græmmes og cikaderne synes at blive mere insisterende).

ISA

Faustina forstår ikke noget.

DICTE

Hvor er øksen nu?

ISA

Den er svær at få ud af hendes skulder.

DICTE

Sidder fast?

ISA

Det fosser med blod nu.

DICTE

Man kan nærmest mærke det sorte for ens øjne.

ISA

Hun prøver at få kontrol over øksen.

DICTE

Det må have været et smertehelvede for Faustina.

ISA

Den er tung, så jeg bruger alle mine kræfter.

DICTE

Hvad?

ISA

Leonarda var en lille kvinde, så hun bruger alle sine kræfter.

DICTE

Det lød lige som om du sagde-

ISA

/Og så rammer øksen endelig ordentligt.

DICTE

Endelig?

ISA

I kraniet.

DICTE

Det dør hun af?

ISA

Ja. Det dør man af.

(Stilhed).

DICTE

Tænk at det er sket her... At hun kunne finde på det.

ISA

Hun gjorde bare, hvad enhver anden mor ville have gjort, for at beskytte sin søn.

(Pause).

Det er ikke andet, end en moders natur.

(Cikaderne fortsætter deres sang i varmen, og ISA sætter et par blomster i en vase).

.

FØR VI HAVDE TUNGER, HAVDE VI KUN HJERTE

Af Abelone Koppel

ANNA

Dine ben er smukke, ligner to unge birkestammer.

ENE

Min skov slagtes, mens jeg ser på.

ANNA

Er du bange?

ENE

Blæsten er kommet for at udrydde os alle sammen.

Hvad er der tilbage?

ANNA

Træerne er høje. De når himlen uden besvær.

Du skal ikke være bange. Hvilket træ er dit?

ENE

Det største, med den grove bark og de store orange mospletter.

ANNA

Luk øjnene. Hvor er du?

ENE

Jeg ligger sammenkrøllet under mine forældres hus.

Ved siden af mig ligger et hareskelet.

Den har nok lagt sig derind for at få fred til at dø.

ANNA

Hvad laver du under huset?

ENE

Leder.

Alle stier er tilgroede, mørke, uden lys. Kan ikke se.
Hvad hører du?

ANNA

Stilheden. Som før en fødsel.

ENE

Alt herinde siger lyde, hele tiden. Her er aldrig stille.

ANNA

Dengang jeg blev født, var verden mindre.
Som om den stod stille.

ENE

Din far og mor, stirrede på dig.
Pige eller dreng, pige eller dreng?

ANNA

Mit køn er og har altid været uden betydning,
alt hvad det har givet mig er flænger i min hud,
spor der strammer om munden.

ENE

Jeg elsker dit navn.

ANNA

Ved, hvordan det lyder.

ENE

Men du bruger det sjældent.

ANNA

Jeg kommer ikke, når man kalder.
Kryber i skjul under min egen tunge. Du kender mig.

ENE

Vi kunne forsvinde i denne her by. Os to. Bare forsvinde.
Lade træernes rødder slå knude om vores hænder og fødder.

ANNA

Så ville jeg kaste brødkrummer, og fuglene ville spise sig ind til dit hjerte igen, og få det til
slå hundrede år endnu.

ENE

Der er ingen fugle tilbage.

ANNA

Du?

Natten mellem tirsdag og onsdag fandt jeg et nyt værelse i min lejlighed.

ENE

Hvisk.

ANNA

Vi kunne være der sammen?

ENE

Der er ikke nogen plads til mig mere.

ANNA

Ræk mig din hånd.

Kan du mærke?

ENE

Mine hænder er iskolde. Du brænder.

ANNA

Kommer din far og besøger dig?

ENE

Jeg har prøvet.

Han kan ikke.

ANNA

Gem noget til ham i skoven.

Hæng det på grenene.

Måske ser han det en dag.

ENE

Min far ser kun, at jeg var ved at dø allerede, den dag jeg blev født.

De hang mig i benene og slog mig hen over ryggen for at få mit hjerte til at slå.

Min far ser, at jeg skal dø.

Hvordan overlever du?

ANNA

Havet redder mig. Bølgerne griber mig hver gang og kaster mig op på land.

ENE

Jeg drømmer, at der er en indgang til en anden verden.

Mennesker, der går rundt mellem hinanden.

Uden at slå i stykker.

ANNA

Se. Vores hænder.

De ligger ved siden af hinanden, som to slangebørn.

ENE

Ville ønske, vi kunne finde flere rum sammen.

ANNA

Dine hænder er så fine.

Du er det smukkeste træ i verden.

ENE

Jeg skal videre.

ANNA

Bliv lidt endnu. Skoven åbner sig nu, det hele lysner. Bliv lidt.

ENE

Se mig. Jeg hænger frit udover jordens kant.

Tager alle træerne med mig under huden.

Verdenshavene i mine lunger, barken, altid barken, under mine fingernegle.

ANNA

Se dig. Hvis jeg kalder på dig, svarer du så?

